

ZOMER 2004

TOEN VERANDERDE MIJN LEVEN...

Nele (51) deed vrijwilligerswerk in een Afrikaans ziekenhuis

"Ik was nog nooit in Afrika geweest, maar zodra ik in het ziekenhuis van Kigali aan de slag ging, voelde ik me er thuis. Mijn plaats was daar, op een plek waar medische zorg lang niet zo vanzelfsprekend is als bij ons. Zelf ben ik spoedarts in Deinze. Toen ik zeven jaar geleden las hoe artsen van bij ons hun vakantie opgaven om vrijwilligerswerk te doen in het Zuiden, was mijn interesse meteen gewekt. Artsen Zonder Vakantie leek me een mooie manier om mijn steentje bij te dragen.

Voor mijn eerste missie trok ik samen met twee verpleegkundigen naar een ziekenhuis in Kigali, de hoofdstad van Rwanda. Ik zou de plaatselijke gezondheidswerkers helpen om hun spoeddienst beter uit te bouwen. Hoewel ik me goed had voorbereid, vond ik het spannend. Zou alles wel goed verlopen? Klopte het beeld dat ik had? Maar toen ik werd voorgesteld aan de artsen en verpleegkundigen met wie ik zou samenwerken, was iedereen zo open en dankbaar. Ik merkte dat ze zélf vooruit wilden, en ik wist: hier wil ik deel van uitmaken. De eerste dagen draaide ik gewoon mee in het zieken-

huis om te ontdekken hoe alles eraan toe ging. Helemaal anders dan bij ons, natuurlijk. Als de consultaties beginnen, 's ochtends om acht uur, staan er buiten al lange rijen mensen geduldig te wachten op een bankje of onder een boom. De gehospitaliseerde patiënten slapen met tientallen samen in grote zalen. Eten of dagelijkse verzorging is er niet. Alleen in de puur medische zorg wordt voorzien en voor al de rest is de patiënt afhankelijk van een familielid dat in of rond het ziekenhuis verblijft. Ondanks de ellende en armoede blijft iedereen positief. Als een zieke zijn medepatiënten de hele nacht wakker houdt met een zware hoest, doet niemand daar moeilijk over. Je voelt een soort van intrinsieke aanvaarding, terwijl diezelfde hoest in België ongetwijfeld geklaag en vervelende reacties zou uitlokken.

Of mijn reis naar Kigali me veranderd heeft? Enorm. Een patiënt verliezen door ondervoeding of gewoon omdat de nodige antibiotica ontbreken, dat raakt je. Tijdens je werk heb je geen tijd om daar bij stil te staan. Je probeert het onderste uit de kan te halen en je te concentreren op dingen waarvoor je wél een oplossing kunt bieden. Toch blijf het aan je kleven. Gelukkig zijn er dan collega's met wie je je ervaringen kunt delen. Door te zien hoe hard sommigen moeten vechten om het hoofd boven water

"Toen ik na mijn missie weer in een supermarkt kwam, vond ik onze luxe lachwekkend. Twintig merken wasproducten, tien soorten boter..."

huis om te ontdekken hoe alles eraan toe ging. Helemaal anders dan bij ons, natuurlijk. Als de consultaties beginnen, 's ochtends om acht uur, staan er buiten al lange rijen mensen geduldig te wachten op een bankje of onder een boom. De gehospitaliseerde patiënten slapen met tientallen samen in grote zalen. Eten of dagelijkse verzorging is er niet. Alleen in de puur medische zorg wordt voorzien en voor al de rest is de patiënt afhankelijk van een familielid dat in of rond het ziekenhuis verblijft. Ondanks de ellende en armoede blijft iedereen positief. Als een zieke zijn medepatiënten de hele nacht wakker houdt met een zware hoest, doet niemand daar moeilijk over. Je voelt een soort van intrinsieke aanvaarding, terwijl diezelfde hoest in België ongetwijfeld geklaag en vervelende reacties zou uitlokken.

Met kleine veranderingen probeerde ik de lokale artsen en verpleegkundigen zoveel mogelijk vooruit te helpen: ik hielp hen een patiëntendossier te gebruiken en bracht meer structuur in hun instrumenten en medicatie. Toch bleef het confronterend, te zien met hoe weinig middelen ze het moesten stellen. Terwijl in België de meest hoogtechnologische geneeskunde voor het grijpen ligt, is daar zelfs de basiszorg niet voor iedereen weggelegd. Zo werd op een dag Jonathan, elf jaar, binnengebracht met

te houden, leer je vanzelf te relativiseren. De overdreven luxe hier vind ik nu bijna lachwekkend. Toen ik na mijn missie voor het eerst weer in een supermarkt kwam, voelde ik die absurditeit bijna lijfelijk. Twintig merken wasproducten, tien soorten boter... daar kan het toch niet allemaal om draaien? Al die keuzes maken ons leven een pak complexer. Maar ik kan me daar nu echt niet meer druk om maken en mijn leven is er een pak eenvoudiger op geworden.

Na de zomer van 2004 heb ik nog zes andere missies gedaan. Keer op keer was het een intense periode met veel moeilijke momenten, maar zeker ook mooie. Juist door die intense ervaringen betekent Artsen Zonder Vakantie voor mij veel meer dan gewoon twee weken vrijwilligerswerk. De mensen die ik ontmoet, de ervaringen die ik heb, maken deel uit van mijn wereld. Van wie ik ben als persoon. Ook mijn werk hier krijgt er meer richting door. Hoe beter ik mijn job hier doe, hoe meer ik voor de mensen daar kan betekenen. Het is een wisselwerking. Ik hou van Afrika en ik hou van mijn job. Het is toch super dat ik die twee zo mooi kan combineren!

Meer info over Artsen Zonder Vakantie vind je op www.azv.be

Tekst: Karolien Joniaux.

WILT U OOK
UW VERHAAL
VERTELLEN?

Schrijf met voldoende gegevens (die door ons discreet behandeld worden) naar Libelle - Mijn verhaal, Uitbreidingstraat 82, 2600 Berchem. Of mail naar mijnverhaal@libelle.be